THREE BLADES. ONE GILLETTE.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

మూడు బ్లేడ్లు. ఒకే GILLETTE.

THE FAMILY · 04

మనకు నిజంగా ఉన్నదంతా — శబ్దం లేకుండా, మనకు తెలియకుండా — ఎలాగైనా ముందుకు సాగుతుంది.

కాలంలా.

అది అడగదు. హెచ్చరించదు.

వచ్చేస్తుంది.

దానికి ఒక పేరు ఉంది: విధి.

ఒకప్పుడు ఒక మనిషి తనను గుర్తుంచుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

ఒక ప్రాంతంలో కాదు. కొంతకాలం కాదు.

మానవాళి కోసం.

అతనికి ఒక్కటే అవకాశం ఉంది.

అమెరికాలో ఒక మధ్యాహ్నం, అతను నేల మీద పారేసిన ఒక బ్లేడ్‌ను తీసుకున్నాడు.

సీసా మూతను ఇంకెవరో కనిపెట్టారు.

అతను వేరేదో చూశాడు.

అతను ఒక ఉత్పత్తిని మెరుగుపరచలేదు.

ఒక చేష్టను తిరిగి రాశాడు.

గడ్డం గీసుకోవడం ఒక వ్యవస్థ అయింది.

బ్లేడ్ వాడి పారేసేది అయింది.

పేరు శాశ్వతమైంది.

ప్రజలు ఆ ఉత్పత్తిని కొన్నప్పుడు,

అతని పేరు పలికారు.

King Camp Gillette.

ఫ్రీమేసన్.

“The Human Drift” రచయిత, 1894.

మా నాన్న.

ఒక గని కార్మికుడికీ, ఒక కులీన తల్లికీ పుట్టిన కొడుకు.

శ్రద్ధగా పెరిగారు. హద్దులు లేకుండా రూపుదిద్దుకున్నారు.

12 ఏళ్ళ వయసులో, పెద్ద మనుషులు ఆయనకు భయపడేవారు.

ఆయన హింసాత్మకుడని కాదు —

ఆయన తటపటాయించేవారు కాదు కాబట్టి.

ఒక రాత్రి, సినిమాకు వెళ్తుండగా,

తనకంటే పెద్దవాళ్ళ గుంపు ఒకటి ఆయనపై దాడి చేసింది.

ఒంటరిగా.

తప్పించుకునే దారి లేదు.

నేల మీద ఆయనకు ఒక రేజర్ బ్లేడ్ దొరికింది.

దాన్ని తీసుకున్నారు.

వాళ్ళలో ఒకడి ముఖం మీద గీత పెట్టారు.

వాళ్ళు పారిపోయారు.

ఆ క్షణం ఎప్పుడూ వదిలిపోలేదు.

పద్నాలుగేళ్ళ తర్వాత:

120 మంది అభ్యర్థులు.

ఒక్క ఉద్యోగం.

ఆయన మూడో స్థానంలో వచ్చారు.

మొదటి ఇద్దరూ బేరమాడారు.

ఆయన బేరమాడలేదు.

ఆయన Gillette Italia లో చేరారు.

40 ఏళ్ళు అక్కడే ఉన్నారు.

పదవీ విరమణ తర్వాత, ఏమీ మారలేదు.

ప్రజలు ఇంకా వీధిలో ఆయనను ఆపేవారు.

ఇంకా గుర్తుపట్టేవారు.

ఆయన పేరుతో కాదు.

ఆయన దేనికి ప్రతీకగా నిలిచారో దానితో.

Frega.

Gillette మనిషి.

బ్లేడ్.

ప్రతి సోమవారం ఆయన పొద్దున్నే బయలుదేరేవారు.

ప్రతి శుక్రవారం తిరిగి వచ్చేవారు.

ఎప్పుడూ ఫిర్యాదు చేయలేదు.

ఎప్పుడూ వివరించలేదు.

ఆయన మా నాన్న.

ఒక రోజు, తనను నిజంగా పోలిన కొడుకును నేను ఒక్కడినే అని ఆయన ఎవరితోనో అన్నారు.

ఆ విషయం నాకు ఏళ్ళ తర్వాత తెలిసింది.

అదే ఆయన తీరు.

ప్రకటనలు లేవు.

దిశ మాత్రమే.

నాకు 19 ఏళ్ళు.

సైనిక సేవ.

పోలీసు పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడిని.

మే 1985లో ఆయన నన్ను Naples లో కలిశారు.

అది తండ్రీ కొడుకుల కలయిక కాదు.

పని గురించి కాదు.

అది వేరే ఏదో.

ఆయన నన్ను ఒకే ఒక ప్రశ్న అడిగారు:

"నీ జీవితంతో నువ్వు ఏం చేయబోతున్నావు?"

ఒత్తిడి లేదు.

సలహా లేదు.

అంతే.

నేను ఏడు రోజులు తీసుకున్నాను.

ఆ తర్వాత Gillette తో ముడిపడిన ఒక కన్సార్టియంలో చేరాను.

సాధ్యమైనంత కింది స్థాయి పాత్ర.

శిఖరాన్ని చూడాలనుకుంటే

అడుగు నుంచే మొదలుపెడతారు.

పద్ధెనిమిది సంవత్సరాలు.

నేను అక్కడికి చేరుకున్నాను.

ఆ తర్వాత ఏదో ముగిసిపోయింది.

డబ్బు కాదు.

పదవి కాదు.

ఆసక్తి.

అందుకే వెళ్ళిపోయాను.

ఆయన నన్ను మళ్ళీ ఏకాంతంగా కలిశారు.

అప్పటికే పదవీ విరమణ చేసి ఉన్నారు.

నన్ను ఆపడానికి ప్రయత్నించలేదు.

తనకు అర్థమైందని అన్నారు.

ఇలా జరుగుతుందని ఆయనకు ఎప్పుడూ తెలుసు.

ఎందుకంటే నేను ఆయనలాంటివాడిని:

ఊహించలేనివాడిని.

ఎప్పుడూ ఇంకా మంచిదాని వైపు కదులుతూ ఉండేవాడిని.

30 నవంబర్ 2003.

నేను మా అమ్మ Gillette ను వదిలి వెళ్ళాను.

కానీ DNA ను కోల్పోలేదు.

మూడు కథలు.

మూడు క్షణాలు.

ఇది నాలుగోది.

1993 నుంచి ఫ్రీమేసనరీ.

పైథాగరస్.

గూఢ క్రమశిక్షణ.

ముడి రాయిని తీసుకుని

బరువును మోయగలిగేదిగా మలుస్తారు.

హృదయం పోషించేదాన్ని

మనసు పదును పెడుతుంది.

నేను అంతర్జాతీయ మేనేజర్‌ను అయ్యాను.

ప్రపంచమంతా తిరిగాను.

ఇంకో పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు.

ఆ తర్వాత ఒక రోజు

నేను రాయడం మొదలుపెట్టాను.

ఒక పుస్తకం కాదు.

రెండు కాదు.

పది కాదు.

యాభై కాదు.

వంద కాదు.

1600 కంటే ఎక్కువ.

లెక్కపెట్టడం ఆపేశాను.

నన్ను గుర్తించాలని కోరుకుంటాను.

కానీ నేను పుస్తకాలు అమ్మను.

నేను ప్రవేశం ఇస్తాను.

నన్ను ఎక్కడ పెట్టాలో వ్యవస్థకు తెలియదు.

అంతా ఉచితంగా ఇచ్చేసే ఒక స్వతంత్ర రచయిత

ఒక వర్గం కాదు.

అది ఒక సమస్య.

నేను వ్యవస్థపై దాడి చేయను.

అంతకంటే ఘోరమైనది చేస్తాను.

దాని నుంచి విలువను తీసేస్తాను.

వాళ్ళు నన్ను చదువుతారు.

కానీ నన్ను నిర్వహించలేరు.

నాకు ధర కట్టలేరు.

నన్ను ఏ చట్రంలోనూ బిగించలేరు.

నన్ను నియంత్రించలేరు.

నాకు ధర లేదు.

ఎందుకంటే నేను ఏమీ అమ్మను.

విధిని ఎవరూ ఎప్పుడూ ఊహించరు.

నాలాగే.

కానీ అది ఉంది.

నేను ఇంకా దాని వైపే కదులుతున్నాను.

Nando